

Vergrijzing

Het is 10:02 uur en Nederland in Beweging is weer begonnen bij Omroep Max. Mensen krijgen het op hun heupen met achtergrondmuziek op techno beats. Ik hoor een vette beat en kijk even mee vanaf de eettafel naar de televisie. Olga is de roedelleidster bij deze oefening en haar woorden klinken met de dag moderner. De moderne woordenschat van de hedendaagse senioren wordt inmiddels in deze twee minuten alweer uitgebreid met de woorden kick voorwaarts, boks en step.

De vergrijzing neemt zienderogen toe, zelfs bij mij wanneer ik in de spiegel kijk. Mensen worden dan wel ouder maar moeten daarbij ook zo kwiek mogelijk worden gehouden. Dat scheelt weer wanneer ze in een later stadium van aftakeling moeten worden opgenomen in jouw huis. Het is natuurlijk handig, mocht dat gebeuren, dat je ze nog om een boodschap kunt sturen of een klusje kunt laten doen in en om het huis. Dat vergrijsde ouderen iets gaan mankeren valt simpelweg niet te voorkomen. Alleen al onze ogen en gehoor gaan boven ons dertigste jaar achteruit. Bij mannen gaat het gehoor zelfs sneller achteruit dan bij vrouwen. Vroeger riepen ze in Leiden vaak tegen je, wanneer je iets niet verstond “Juh, van trekke wor je doof hoorrr!” maar dat zal vast niet de echte oorzaak van die achteruitgang zijn. Ik trok mij van zulke opmerkingen dan ook niets aan, altijd leuk die grappige Leidse humor.

De kruistocht van het leven kent vele obstakels. Van intensieve zware werkzaamheden tot overbelaste breinen, ons lichaam moet mee met de tijd en snelheid. Slapeloze nachten, omschakelingen en dan nog de voorkomende welvaartsziektes dragen allemaal bij aan onze aftakeling. Dagelijks wordt ons lichaam geconfronteerd met factoren die leiden tot slijtage door te zitten, liggen, bukken, geluidsoverlast en of foute vette voeding. De overgang van aftakeling en vergrijzing gaat heel erg

traag en je merkt het amper, maar elke dag wordt er iets minder in je lichaam. Het belangrijkste is dat je met je brein helder en fris blijft en geen vergeet-me-nietje wordt. Wanneer je ouder wordt wil je toch zeker je ultieme vrijheid behouden in normale leef-toestand en weten wat er speelt? Inwonen bij je kinderen is een zot plan. De meeste ouders waren immers blij dat jij uit huis ging rond je twintigste en ze verlost waren van die zorglast.

Geronimo is een mooi voorbeeld van een oudere die helder en gezond is gebleven tot hij stierf. Hij blowde, at en dronk van vreemde plantjes, waste zelden zijn handen en was zelfs niet allergisch voor de veren in zijn tooi. Hij vocht voor zijn stam, de Chiricahua- Apaches en wilde koste wat kost voorkomen dat zijn stam, bestaande uit 1200 krijgers werd uitgeroeid. Uiteindelijk bleven, na de vele moord en verdrijf-partijen, gepleegd door Amerikaanse soldaten, er nog maar zo'n 265 leden over van zijn stam. Geronimo sleet zijn laatste jaren als souvenir verkoper en werd 79 jaar. Door een tragisch ongeval, hij viel van zijn paard in een greppel, is hij kort na zijn vondst overleden en sprak hij in het uur van zijn dood zeer helder alle namen van zijn krijgers uit. Hij was zeker niet dement maar heden ten dage is dementie het grootste gevaar met betrekking tot onze gezondheid. Geronimo had ook niet bij zijn zoon in willen gaan wonen.

We zijn ons brein in de laatste vijftig jaar meer en meer gaan belasten middels computers, telefonie, overprikkeling via media en dat zorgt grotendeels voor uitputting en overbelasting. Nu het programma Nederland in Beweging weer klaar is zap ik over naar RTLZ, althans het kanaal. Daarop wordt mij binnen zo'n tien minuten middels reclamecommercials duidelijk gemaakt dat wij allemaal aan stoornissen lijden. Achtereenvolgens, tijdens mijn lekkere ontbijtje, krijg ik een zwerm toneel-teven te zien die allemaal met elkaar staan te giechelen. De ene vrouw kijkt de andere aan en zegt " Meid ik doe het in mijn broek". De andere vrouw rukt haar hutkoffer open en zegt "Hier mop, dit heb jij

nodig” en overhandigt haar de redding...een Tena Lady! Smakelijk eten Ramon, met een inlegkruisje in beeld! Ik neem weer een hapje van mijn boterham en zie vervolgens een reclame van Canasten Gyno voorbijkomen. Een stem in de reclame vraagt of ik weleens last heb van een branderig en jeukend gevoel? Dan heb je een vaginale schimmel en kun je hun torpedo capsule gebruiken om ervan af te komen. Afijn, ik heb ondertussen nog iets minder trek gekregen in de rest van mijn boterham maar eet toch de rest van mijn sneetje brood op. De volgende reclame is van Iberogast, mij wel bekend als Ibero-Dude. Heb je last van winderigheid en krampen in je darmen dan helpt dit product je te ontlichten. Al nadenkend hoe het toch mogelijk is dat deze reclames zo vroeg op mijn bord worden gepresenteerd hoor ik de volgende mannenstem zeggen, “Heeft u last van vieze geurtjes?” Tjonge jonge wat een toestand, eerst broekplassers, dan schimmels, winderigheid en nu weer vieze geurtjes? Oh het gaat over de vaatwasser. Finish heeft het ultieme machine- en vaatwas blokje welke alle drek en smurrie in een handomdraai voor je oplost. Zou zo’n blokje niet kunnen helpen tegen broekplassen, schimmels en winderigheid? Dat zou dan drie stinkreclames op onze nuchtere maag schelen. Vervolgens sluit Campina dit zorgelijke reclameblokje af met een peutertje die zijn zuivel kwarkje opeet en uitgroeit tot een grote knul. Dat stelt mij weer gerust en geeft mij wat ontspanning. Eindelijk een fatsoenlijke degelijke reclame zonder **een luchtje eraan**.

Een luchtje eraan

Aan sommige zaakjes zit een luchtje en sommige zaakjes verkopen luchtjes. Een frisse prettige geur bezorgt ons een uitnodigende sfeer. Een rioollucht werkt afstotelijk en werkt niet bepaald uitnodigend. Van de week stond ik in de wachtrij van acht mensen bij de Geurslager. Ik was nummer acht en had zodoende alle tijd om alle omgevingskenmerken in mij op te nemen. Ik keek vluchtig om mij heen en zag het prachtige voedsel opgebaard liggen in de schone vitrines. De winkeldames droegen team-wear, zwarte schorten met daarbij een petje en hadden handschoentjes aan, echt prima in orde. Op de flatscreen aan de muur zag ik beelden van een barbekoeiende vader die met veel liefde voor vlees alles stond te grillen midden in een wolk van rook. De familieleden lachten hem dollend uit en hij bedreigde hen, voor de grap mag ik hopen, met zijn vlees priktang. De vloer in de slagerij zag er onberispelijk uit en hoewel ik zeker geen mysofobie heb, oftewel smetvrees, is voor mij hygiëne een pré. Staande op anderhalve meter van de klant voor mij gaat er een slagersliedje door mijn hoofd. Schlagermuziek met een nummer van Dennie Christian, *wij zijn twee vrienden*, jij en ik. Dennie Christian met Guust Flater en de Marsupilami. Dat dit door mijn hoofd ging is niet zo verwonderlijk want de man voor mij leek werkelijk op een Marsupilami. Hij had een groot hoofd en een enorme grote zwarte bril op zijn neus. Daarbij was zijn taille zeer slank en droeg hij een bruin ribbeljasje op een veel te wijde crèmekleurige broek die door een bruine riem werd opgehouden. Het stonk enigszins in zijn gebied en ik zag zijn Jezus slippers gevuld met geitenwollen sokken, erger kon niet. Ik besloot om de afstand tussen hem en mij wat te vergroten en stapte twee stappen opzij. Op zijn beurt keek hij even schichtig mijn richting op en duwde tijdens het omkijken zijn bril terug op zijn neus. Hij was aan de beurt en mocht het zeggen van de winkelbediende. Met een rauwe stem, door het mondkapje heen, probeerde de man zich verstaanbaar te maken

en bulderde al rochelend “Graag een kilogram reuzel”. De entree schuifdeuren zijn ondertussen weer open en dicht geweest en uitgerekend die windvlaag is langs deze man gezweefd en komt uiteindelijk ook mijn kant op. Denkend aan zijn bestelling en zijn verschijning werd ik al misselijk bij de gedachte aan zijn maaltje. De penetrante geur is niet zo één- twee- drie te verdrijven en gelukkig was de man klaar met zijn bestelling en slenterde de zaak uit. Nu was het mijn beurt en waar ik normaliter altijd hetzelfde bestel, twee slaatjes, beenham en filet americain was ik helemaal van mijn à propos en riep wat mij is bijgebleven van de flatscreenfilm aan de wand, “Graag een barbecue pakket”. De misselijkmakende man heeft mij volledig gehypnotiseerd met zijn stank en ik voelde dat ik moest rennen.

Direct na de slagerij liep ik de frisse bloemenzaak ernaast in en snoof mijn neushaartjes vol met de geuren van rozen, lavendel en fresia's. Wandelend huiswaarts dacht ik gelukkig niet meer aan die maffe geurterrorist maar verheugde mij op een lekker bakkie koffie. De jeugd Van Tegenwoordig gierde al wandelend huiswaarts door mijn hoofd met het liedje, *“Voor je kijken, doorlopen”* Ik liep trots met mijn mooie volle bos bloemen over straat en het vakantiegevoel be kroop mij. Wat is dat lekker hé, in je eigen tuin barbecueën met een leuk tropisch vakantiemuziekje erbij en een drankje. Daar is ie dan eindelijk aangekomen, onze langverwachte **zomer**.

Geschiedenis

Voor velen is het verleden geen garantie gebleken met het oog op de toekomst. Het heeft ons wel ervaring en kennis opgeleverd om mee te kunnen nemen naar een nieuwe komende periode. Alles om ons heen ontstaat vaak uit een combinatie van innovatie verweven met een stukje imitatie. Iets gemaakt in een verbeterde uitvoering noemen we dan een nieuw product, neergezet in de toekomstige tijd. De geschiedenis was een competitie in een andere tijd. Een tijd die bestond uit hele andere elementen, energieën en werd beleefd in hele andere sferen. Elk tijdsperspectief kent ook zijn eigen rustperiode waarin dingen worden bedacht in dromen, en later op een soort Emile Ratelband 'tjakka'-achtige wijze bij de bevolking moeten gaan worden aangewakkerd om het te gaan overnemen.

Mensen moeten enthousiast worden gemaakt voor nieuwe dingen. Het 'onbekende' moet gestroomlijnd in de maatschappij worden uitgerold, zodat het uiteindelijk voor iedereen een natuurlijke en instinctmatig gebruiksvoorwerp of handeling gaat worden.

Hilversum 3 bestaat niet meer, 'vroeger werd gezongen en gefloten in de straat, had de slagtersjongen nog een opera paraat'. Het koekhappen, slootjespringen, lampionnen optocht, de gloeilamp of bijvoorbeeld ordners met papieren rekeningen hebben inmiddels grotendeels plaatsgemaakt voor servers met giga clouds, apps met QR-codes, energie laadstations, Zoom Meetings en prefab bouw. De brug van verleden naar de toekomst is geslagen en je netvlies wordt verzadigd met televisie-informatie, films of series op Netflix. Je woordenschat is verengelt en de fluitketel is een waterkoker geworden. Bij geschiedenisles op school hoorde ik eigenlijk alleen wat ik wilde horen. Alleen datgene wat mij boeide en ik interessant genoeg vond bleef hangen.

Van wapen inleveracties tot het eten van Vegan-voeding, over zulke adviezen en gezonde bijzondere leefwijze hoorde je in mijn jeugd in de jaren tachtig maar weinig. Veelal herschrijft de geschiedenis zich maar vaak ook komen verdwenen zaken nooit meer terug.

Ondanks dat er producten zijn verdwenen, is ook ons rustige leventje geleidelijk door onze vingers weggeglipt. We gaan erin op en mee in deze, voor altijd gemaximaliseerde, vierentwintig uren maatschappij. Onze werktijden zijn veranderd en aangepast naar de maatstaven van onze tijd maar het is en blijft voor iedereen hoe dan ook een zogenoemde drie-gangen-dag.

De ochtend, middag en avond kent haar eigen rituelen die door de grote meerderheid van de wereldbevolking op eenzelfde wijze wordt uitgevoerd. Hoe een dag voor iedereen verloopt doet hier even niet ter zake. Het gaat erom dat er, zolang de wereld zal bestaan, steeds weer een nieuwe dag zal beginnen met haar nieuwe drieluik-voorstelling. Deze voorstelling zal echter inhoudelijk voor iedereen anders worden ervaren. Voor iedereen wordt elke dag weer in een ander jasje gegoten, afhankelijk van wat je gaat beleven of meemaken. We passen ons, na de ervaringen op een dag willekeurige dag, steeds weer aan een verandering aan. De dag bevatte misschien wel veel leuke dingen of ging gepaard met veel ongemak, verdriet of pijn. Onze aanpassingen zijn nodig om de volgende dag ergens beter mee om te kunnen gaan.

De modestandaard kent deze problemen niet en kan zich altijd moeiteloos aanpassen aan de waan van de tijd. De mode valt altijd terug op oude fundamenten van weleer. Zo zie je dat een outfit, kleurrijk of gebloeemd uit de jaren zeventig of tachtig opeens weer terugkomt en dat retro ontzettend populair is, zelfs nu anno 2021/2022. Ouderwets linnengoed is fijn om te hebben, gaat ook nooit meer verdwijnen en zal altijd worden blijven

verwerkt en gebruikt in nieuwe producten. Ondanks de goede werking van linnen wordt de grondstof in deze tijd heel hard ingehaald door bamboe. Bamboe heeft hele nuttige en praktische eigenschappen. Het werkt namelijk zowel verwarmend als verkoelend en is zeer goed te verwerken. Producten gemaakt van deze grondstof zijn momenteel erg trendy. Het is hot om het te dragen als ondergoed maar er zijn veel meer producten van gemaakt zoals bekers, pennen, weegschalen, dekbedden, horlogebandjes, bestek of een wandlamp. Het is een natuurproduct dat echt overal in verwerkt kan worden. Wij willen uiteraard allemaal graag ons steentje bijdragen aan natuurbehoud en dus bijdragen aan een beter klimaat en schaffen hierdoor graag groene producten aan.

Aangezien er nog maar weinig panda's in het wild leven, die bamboe als voedsel nodig hebben, bedacht de heer B. Amboe, afkomstig van het onbekende plaatsje Struikenisse in de Slimme Oceaan er iets mee te gaan doen. Zelfs Fleur en Sjaak van de ons welbekende reisprogramma's waren nog nooit op dit eilandje aan het einde van de wereld geweest. Het idee ontstond toen mijnheer B. Amboe een Billy linnenkast online bestelde bij Ikea. Met veel pijn en moeite had hij hem in een week tijd in elkaar gezet. Hij besloot, na dit geploeter, met zijn briljante idee maar gelijk uit de kast te komen en schreef zodoende geschiedenis. Hij beschikte namelijk al over heel veel bamboe gereedschappen welke hij zelf in de loop van de jaren in elkaar had geflanst, waaronder een bamboe schroevendraaier, bamboe deuvelds, deurknoppen en ook enkele andere hulpmiddelen waarvan mevrouw Amboe ook al dagelijks graag gebruik maakte. De fantasie over deze invulling is eindeloos, maar deze grondstof is voor talloze producten fantastisch!

Geschiedenis maak je op elk moment van de dag. Dat is een mooie ervaring die je toch maar even, in een bamboe in plaats van linnen rugzakje mee kunt nemen.

Met een muzikale kennis uit leiden heb ik gisteren ook mijn eerste muzikale geschiedenis geschreven. Hij is een singer-songwriter en wij kregen op een gemeenschappelijke facebookgroep contact met elkaar. Na een paar keer samenkomen en wat te hebben overlegd, zijn wij samen de studio ingedoken om vervolgens een zomerhitje proberen te gaan maken. Het betrof een cover op een Latin pophit uit 2016 met een door hem in het Nederlands geschreven tekst. Als duo GLIBBERS wilden wij iets leuks maken. Hoewel die ervaring spannend en tevens uniek was, was het vooral een onvergetelijke dag om iets te gaan maken wat blijvend is. Dit gaat dus ook de geschiedenisboeken in. Buiten het voor altijd vindbaar zijn op de YouTube streamingdienst en andere downloadportals zijn wij dus ook ooit terug te vinden in bijvoorbeeld kranten annalen of terug te luisteren in opgenomen interviews bij diverse radiostations. Google is hierbij de helpen hand in onze tijd van leven. Belangrijkste is dat het voor ons dus een stukje eigen geschiedenis is geworden. De clip die erbij gemaakt gaat worden moet op dit moment van schrijven nog gemaakt worden maar het maken ervan zal ook vast wel weer een feestje worden.

De titel van het liedje genaamd *Laat juh lekker gaan!* klinkt al vrolijk en slaat eigenlijk op het hele leven. Het is een levensliedje voor nu maar zeker ook gericht op de toekomst. Serieuze zaken zijn er genoeg, daar ontkomen we niet aan. Hoe lekker is het om jezelf te verwennen met interessante leuke zaken en omringt te zijn met gezellige mensen? Sommige dingen in het leven zijn onbetaalbaar maar onbetaalbare dingen hoeven niet altijd onbereikbaar te zijn. Een vrije keuze maak je overal zelf in en naarmate de dagen als jaren verstrijken, verminderen je kansen om iets te gaan doen wat nu misschien nog qua fysieke gezondheid en gesteldheid redelijk is te doen. Als bejaarde of versleten grijsaard is het straks, voor mij of voor jou, misschien niet meer

mogelijk en te laat. Motto in deze is: Doe wat je niet laten kunt, maar vooral alles wat je wilt en binnen je vermogen ligt.

Jouw toekomst begint, wanneer de geschiedenis net zoals de zon, een stip is geworden aan de horizon. Focus je dus altijd, wanneer je kunt, op een nieuwe mogelijkheid, al is het maar dat hele kleine bijzondere minuscule geluks **puntje**.

Puntje

Puntje d'r in, puntje d'r uit, ja zo gaat ie goed, ja zo gaat ie als ie wezen moet! De geslepen tekst van de Slijpers gaat niet over een potlood, misschien wel in de andere betekenis van een potlood, maar vooral over werktuigen en de juiste hantering ervan. Dubbelzinnigheid maakt alles vele malen aantrekkelijker. Met een beetje humor wordt alles zonniger en lossier. Er bestaat geen keurmerk voor humor, maar wel voor creativiteit en kwaliteit.

Hoe anders zou het schilderij Nachtwacht van onze beroemde kunstschilder Rembrandt van Rijn eruit hebben gezien als hij toen, vol humor zijn penseel heen en weer zou hebben laten gaan over het doek, waarin bijvoorbeeld een banaan voor kwam.

Stel dat hij, al kijkend door het raam vanuit zijn atelier in de Muskadelsteeg in Leiden iemand op het Pieterskerkplein onderuit zag glijden over een bananenschil. Hij zou het misschien moeten hebben bescheuren van het lachen en wellicht de banaan hebben laten terugkomen in zijn meesterwerk. Heel minuscuul had hij dan een banaan kunnen schilderen, half hangend uit de broekzak van luitenant Willem van Ruytenburgh welke toen, naast kapitein Frans Banninck Cocq stond gepositioneerd, voor het schilderij De Nachtwacht.

Het zou de gemoederen ongetwijfeld generaties lang hebben beziggehouden wat de bedoeling hier nou van was geweest. Het zou ook de banaan wellicht kunnen hebben laten uitgroeien tot de banaan-art stroming. De banaan, het symbool voor doorzettingskracht en krom denken. Op zijn beste moment is hij geel van kleur, immer aantrekkelijk van smaak, zonnig en opgewekt, kortom een smaakvolle en handzame vrucht. Hij zou tot de meest passionele vruchten zijn gaan behoren, getuige de later ontwikkelde bananenlikeur Pisang Ambon. Willem van

Ruytenburgh zou het leven door zijn gegaan als banaantje de voorste, de luitenant met twee slag en stootwapens in zijn broek. Opgepasst dames voor deze hartenbreker! Je kon bij hem weleens van een geprakte kermis thuishomen. Na deze pose voor het schilderij gingen de heren lekker aan tafel een nabespreking houden onder het genot van een goed glas melk en lekkere witte puntjes van de Echte Bakker, belegd met rosbief, pindakaas, ham of zeekraal. Op de hagelslag van weleer beten zij hun tanden natuurlijk stuk en het lag vast een beetje zwaar op de maag.

Tandenpoetsen ging overigens in die tijd met gescheurde doekjes natte linnen voorzien van een dun laagje buskruit, wat voor het glimmende effect zorgde. Tegenwoordig poetst zelfs de tandarts thuis met het hypermoderne Oral B(uskruit) middel omdat het zo lekker het tandvlees revitaliseert en het tandglazuur remineraliseert. Door de Interdentale glazuurbescherming bereikt het, met dit middel, meer zones in je mond. Alles met als doel meer tandglazuur eroderende bacteriën te verwijderen. Het woord is echt een hele scheurbuik vol. Zou men in 1642 ooit hebben kunnen voorzien dat onze hygiëne zo een enorme sprong voorwaarts zou gaan maken? Vermoedelijk zou men er toen een punt van hebben gemaakt wanneer iemand met zulke ideeën zou zijn aangekomen en hem of haar 'loco loco' hebben genoemd en ergens achteraf in een keldertje hebben opgesloten. Daar werd dan weer de sm-kelder uit geboren maar dat is natuurlijk maar gekkigheid en speculatie. Punt(je) is dat humor erg belangrijk is in ons notoire bestaan. Emotieloos leven brengt immers niets dan leegte en somberheid met zich mee.

Pluk de dag, vergeet je zorgen en bedenk dat er altijd iemand rondloopt die nog gekker is dan jou, bijvoorbeeld Johan Derksen. Hoe deze Botte Botaknol het allemaal verzint wat hij uitkraamt blijft een raadsel maar hij zou met betrekking tot het afgelopen verhaal dus voorgoed in een kelder opgesloten mogen worden. Piet Paulusma (R.I.P.) zou daar dan hebben mogen gaan rondspoken en hem hebben mogen zeggen: "Johan, je komt hier pas weer uit als je je leert te gedragen, tot die tijd zeg ik je Oant Moarn, tot **morgen!**"

Vergeten

Hoe minder je weet, hoe minder je vergeet was de wijze raad welke ik van buurman Piet uit Goes, drieentachtig jaar oud, meekreeg. Piet is een bikkelaar van jewelste. Hij is een flinke kerel van maar liefst 120 kilogram. Hij heeft in zijn leven echt geleefd. Heeft als jonge vent wild gedaan, handelgedreven wat anderen niet bedachten, gegokt, gezopen en gerookt. Hij kent de casino's over de gehele wereld van binnen en buiten. Hij werd door rijkelui meegenomen om namens hen tegen anderen te spelen. Piet verklapte mij met een knipoog dat hij in Las Vegas was en alles voor hem betaald werd maar hij van het pokeren eigenlijk geen reet snapte.

Vroeger ging hij de kroegen in en uit, had in elk stadje een schatje, kende rijkdom en had zakken vol met geld na een week werken. Uiteindelijk heeft dat wilde roerige leven ook zijn tol geëist. Hij raakte bijna alles kwijt en bleef alleen en gescheiden achter in een arbeiderswoning. Piet interesseert het niet meer allemaal. Is voor de duivel of corona niet bang, hoeft geen vaccinatie en leeft van zijn spaarzame 50 euro AOW per week. Hij haalt dagelijks zijn boodschappen pas na 18.00 uur bij Albert Heijn. De vijfendertig procent stickertjes heeft hij in zijn vizier en waarom een euro betalen voor een brood als je hem tegen zes uur meekrijgt voor een kwartje? Wat Piet dagelijks allemaal eet is mij nog niet helemaal duidelijk maar vaak komt hij aanfietsen met een zak vol junen, (uien) die hij na het rooien op de hoek van een land mocht meepakken. Hij vertelde mij weleens dat hij dan uien met tomaten bakt en dat eet op brood. Het is heerlijk en uien schijnen enorm goed te zijn voor je afweersysteem.

Piet is het voorbeeld van hoe alles ook zou kunnen. Hij heeft geen pensioen, woont in een huurwoning welke niet of amper is gemoderniseerd. Bij hem ga ik terug in de tijd, de tijd van wanneer je bij oma kwam en in de kelderkast iets moest pakken.

Daar waar de voorraad aan boodschappen stond en je de geur opsnoof van kruiden vermengd met de vochtige kalkmuren. De muren bladderden af en toch was dat niet erg. Een verwarming aanzetten? Je trekt gewoon een extra trui aan, want centrale verwarming en radiatoren zijn niet aanwezig in dit huis. Op een winteravond, toen ik laat thuiskwam bij mijn vriendin, liep ik langs het huisje van Piet. Ik zag net zoals het verhaaltje van het meisje met de zwavelstokjes allemaal waxinelichtjes in het raamkozijn staan. Ik liep naar Piet toe en tikte op de deur. Hij kwam eraan en zag er precies uit zoals mijn opa vroeger. Groot en sterk als een beer van twee meter hoog, witte blouse aan met bretels en een bruine katoenen broek. Zijn schoenen waren ook stevig te noemen, net geen werkschoenen maar mooi zwart met dikke hakken. “Kom binnen maatje” sprak Piet mij toe, “De koffie staat klaar en de verwarming staat ook hoog”. Ik keek de keuken door en Piet zei, “Ga zitten jongen!”

Er stond een klein tafeltje met twee stoeltjes en meer was er niet. De gootsteen was van graniet met een kraan eraan. De keuken bestond enkel uit onderkastjes met gordijntjes aan een rails als deurtje. Het zeil op de vloer was aardig ingesleten maar zag er toch nog redelijk modieus uit vond ik. Oud komt altijd weer terug en daar, waar het toen zeil als vloerbedekking betrof, is nu pvc trendy. Het is niet belangrijk of je vloer nu van fluweel is of van plastic. Het koffieapparaat zag ik niet. “Piet, hoe zet jij dan koffie?” vroeg ik. Hij hoorde het niet goed en zei “Schreeuw maar tegen me want ik ben wat doof aan dit ene oor!” Wanneer ik hard moet praten voel ik mij net een commandant en dan is de jeu van het gezellig praten er wel wat af. “Piet, hoe maak jij koffie?” riep ik harder. Hij zei, “Oh koffie bedoel je, kijk hiermee”. Het water dat gekookt was in een pannetje op een campingbrandertje, goot hij door een Melita filterhouder van plastic waar een koffiefilter maatje 4 in zat. De ouderwetse opschenk methode die wij allemaal wel kennen van de camping of een vakantiehuisje. “Wil je er suiker in maatje?”

brulde Piet, “Dan moet je dat zelf even pakken, het staat in dat potje op de tafel”.

Op de tafel stonden een aantal bakjes en inderdaad een klein oud Maggie potje waarin suiker zat met een lepeltje erin. Het zag er zo genoeglijk uit allemaal, zo georganiseerd maar tevens zo leeg en vrouwloos. Een man alleen weet zich vaak staande te houden op zijn manier. De was wordt gedaan in een emmertje met een scheutje waspoeder erin en wordt dan flink in en uitgewrongen. Na twee keer uitspoelen gaat het dan aan de waslijn in de tuin in de hoop dat het snel droog wordt.

Tijdens ons bakkie 15W40 komen de verhalen van weleer ter sprake. Vaak haalt Piet herinneringen aan die ik ondertussen ook al als herinnering, na onze eerdere gesprekken, in mijn geheugen heb staan. Het geeft niks, ik hoor het graag aan en besef maar dondersgoed dat ik blij en dankbaar mag zijn om met Piet even terug de tijd in te kunnen duiken. Hij doet niet mee aan alle luxe en rijkdom van nu en zie hier, zo kan het dus ook heel goed. Hij heeft één peertje aan in de woonkamer via een nostalgische schemerlamp. De hele inrichting van de woning bestaat uit een bank, tafel en kastje waar een platenspeler op staat met een paar flinke speakers erachter. Kijkend om mij heen zie ik stapels boeken staan, elpees in bakken, prullaria in schoendozen en een fiets in de hoek. “Ramon, wil je iets hebben, je mag het meenemen hoor wat je maar wilt”. Ik kreeg spontaan een brok in mijn keel als de armste man, die ik ken uit mijn omgeving, mij zijn dierbaarste bezittingen wil weggeven. “Nee Piet, ik hoef echt niets te hebben, geniet er nou maar zelf van joh!” Ach zegt Piet, meenemen gaat toch niet en het ruimt voor mij weer wat op in huis hahaha.

De band die ik heb opgebouwd met Piet is als vader en zoon te noemen. Een paar jaar geleden tijdens een gure winteravond, vol sneeuw en een temperatuur van circa -6, liep ik in de pauze van een film naar mijn auto toe op het parkeerterrein achter mijn

vriendin haar woning. Dagelijks moet je daar een parkeerkaart onder je ruit neerleggen om te mogen parkeren en ik had geen zin om de volgende ochtend er al om negen uur uit te moeten. Ik rende snel naar de auto en legde de kaart neer. De maan scheen helder aan de hemel en wat sneeuwvlokjes dwarrelden neer. Het was weer ouderwets koud te noemen en ik liep door de brandgang terug naar onze poortdeur. Opeens hoorde ik wat gekerm en een soort auw geroep vanuit een tuin komen. Het was erg donker in de steeg, ondanks het heldere schijnsel van de maan. Ik snelde naar binnen en riep mijn vriendin en zei dat ik buiten iets geks hoorde. Samen zijn we naar buiten gelopen met onze telefoons die hun verlichting functie aan hadden om te kunnen schijnen.

Ik zei: “ik hoor iets bij Piet uit de tuin maar ik zie niks”. Wij liepen naar zijn tuin en zagen nog niks maar hoorden nog dieper gekreun. Heel even dacht ik dat er iemand in zijn schuur zat tot ik mijn lampje op de achterdeur richtte. Daar lag Piet van 120 kilo als een plunjebaal op de grond. Zijn jas was half opengeslagen en hij had een lichte hoofdwond. Hij kon niet overeind komen en we hebben hem onmiddellijk overeind geholpen. Hij was flink onderkoeld en sprak enigszins verward. We hebben hem ondersteunend omgelopen naar zijn voordeur. Hij was de sleutel kwijt van de achterdeur maar de voordeursleutel zat gelukkig nog in zijn linker jaszak. Hoe blij hij was, dat wij om half tien ‘s avonds hem hadden gevonden, geholpen en gered kan ik niet omschrijven. Hij bleek al anderhalf uur in de kou te hebben gelegen en niemand had hem gehoord. Hij vertelde dat hij vanaf het station Goes was komen lopen na een dagje weg met de trein en bij de achterdeur onderuit was gegleden. De gure kou had hem wandelend huiswaarts gegrepen. Zonder jullie zou ik nu dood zijn geweest riep hij daags na deze missie. Piet heeft geen pensioen alleen een kleine AOW-uitkering waar hij amper kleding van kan kopen. Hij gaf ons een mooie handgeschreven brief waarin hij ons zeer dankbaar was.

Voorts zat er € 25,00 in met de opmerking erbij dat hij zijn gift absoluut niet terug wil ontvangen. Van het geld heb ik een boek gekocht, de opvolger van de Da Vinci Code, Oorsprong. Achter in het boek heb ik zijn brief geplakt als blijvende herinnering. Hij weet dat ik dat gedaan heb en ook al kon en mocht ik hem het geld niet teruggeven, ik heb hem een kerstpakket gegeven bij de achterdeur met een kerstkaart eraan. Op de kaart wensten wij hem het allerbeste en de boodschap dat hij altijd aan mag komen op visite, ook met kerst als wij er zijn.

Wanneer hij mij zegt “Hou je haaks” dan weet ik dat hij mijn zwaktes herkent, en ziet dat hij, net zoals ik nu ben, is geweest of heeft gedaan. “Van het geld wat jij uitgeeft aan roken kun je ook een vakantie naar de Bahama’s boeken” zei hij me laatst. Daar was hij ooit geweest en is absoluut een aanrader volgens hem.

Het bakje koffie is op en ik zeg Piet welterusten voor straks. Hij gooit zijn arm om mijn schouder net zoals mijn vader mij voor het laatste aanraakte. Ik kijk hem aan en zie een keurige vent naast me staan. Zijn haren waren mooi geknipt door een scholiere waar hij maandelijks model voor is. Zijn wenkbrauwen waren niet gedaan want die haartjes staken flink uit. Het geeft niets, ik zie de kracht en glinstering in zijn ogen wanneer ik hem aankijk. “Jongen, vandaag is weer geweest en morgen zien we wel” zegt hij me nog even toe. Tot snel weer en pas goed op jezelf. Dat heb ik vaker gehoord van dierbaren, dat ik goed op mezelf moet passen en goed voor mijzelf moet zorgen. Ik maak mij geen zorgen om mijzelf, want dan is het einde zoek. Ik bekommer mij wel graag om anderen en wil graag alles delen met iedereen. Het kwaad in egoïsme is al erg genoeg. Als net zoals bij Spiderman, mijn gave in bekommering om, een vloek is dan kan ik niet anders dan zorgen dat het recht voor iedereen die mij dierbaar is zal gaan zegevieren.

Zie het als passen op iets wat jou schikt of past, voordat ze de pas worden afgesneden. Piet paste met pokeren geregeld maar nu pas ik op hem. Hij is mijn grote held uit die prachtige **vervlogen tijden**.

Sla je slag

Tussen de wirwar door, van reclamecommercials, op radio, televisie en social media, is het belangrijk om te beseffen dat het ook eens goed is om jezelf hieraan periodiek bewust te onttrekken.

De mindfuck van zintuigelijke herkenning wordt overal handig en op slinkse wijze toegepast. De dubbele prikkeling die je krijgt in je hersenen zorgt ervoor dat we automatisch aan dat ene product of item denken wat we eerder in overvloed hebben gezien of te horen hebben gekregen. Het belevings- en sensatie niveau bij commercials vandaag de dag is enorm ontwikkeld. Dat komt doordat hieraan complete studies psychologie ten grondslag liggen. Alle menselijke reacties worden op de juiste manier uitgelokt, en alle handelingen slinks toegepast in commercials. Ons brein doet vervolgens de rest.

Als ik bijvoorbeeld tegen je zeg even een 'break' te nemen is dat geen KitKat eten wat je misschien herinnert van de reclame 'Have a break take a KitKat' maar een advies om even afstand te nemen van alle kanalen waarin reclames ons overspoelen en dus ook hersenspoelen.

Zet je telefoon gewoon helemaal uit, vergeet hem mee te nemen, gebruik geen radio, televisie of computer en pak de oorspronkelijke rust. Vroeger kon ook alles zonder wifi, streaming of snelheid. Wij zijn in deze tijd tenslotte de 'unlimiteds' ook al klonk het in die telefoonreclame als wij *zijn de ralunetics* "Dat klinkt als lunatic, idioot en gek. Dan rest de vraag of we wel serieus worden genomen door dat soort bedrijven. Hebben wij dan persé 10 Gig aan data nodig om op de hoogte te kunnen blijven van het nieuws? Het mag best minder!

Even geen reclame horen of zien is nog niet zo (bel)Simpel. Het kost bijna niets om van je pink of vinger een poppetje te maken

en die te gebruiken om een telefoonreclame te laten maken. Gelukkig kun je deze reclame nu wel weer snel vergeten.

Je kunt dus het beste, voor een periode, zien te ontsnappen aan reclames. Dat kun je dan uitstekend doen via een vroegboekdeal van Sunweb. Even een paar weken er lekker tussenuit. Trek je eventueel even een lang weekend of weekje terug in een Center Parcs resort en eet op een kleedje aan de waterkant even lekker een Mona toetje. U weet wel, een extra romig toetje ontwikkeld door een huismoeder van de Mona reclamefamilie (papa en dochter samen in de keuken). Moeders werkt bij Mona en zij maakte altijd zo'n mooie slinger door het toetje heen.

Duik het heerlijke zwembad of meertje in voor ontspanning maar ga niet op een paarse krokodil liggen van een verzekeraar. Wanneer je 's avonds bij het vakantiehuisje gaat bbq'en en vanuit de tuin een Jumbo of AH-bezorgauto ziet langsrijden denk je vast aan de BBQ-master met zijn schort aan. Na het eten ontspan je vervolgens very George Cloony met een lekkere kop Nespresso koffie, what else?

Door het oerwoud van reclames en herinneringen heen welke maar moeilijk kwijt te raken zijn denk je aan de veilingssite Sla Je Slag en Scoor! Het kan zijn dat je dit weekje of weekendje- weg hebt gewonnen op die veilingssite of dat je het met korting hebt kunnen boeken via AirMiles of ING rentepunten.

Koffersetje gekocht bij Koopjedeal en je slag geslagen in de supermarkt. Met, niet een minuut gratis winkelen, maar bewust opletten om van onder uit de schappen de euroshoppers te scoren. Hoeveel rotzooi aan poppetjes, stickers, tuintjes heb je nog in huis liggen van de supermarkten?

Waar je ook bent en wat je ook doet, je ontkomt niet aan de reclametriggers. Accepteer het dus maar. Trek je af en toe terug en wees even gedachteloos, dat wordt uiteindelijk je grootste

kracht. Wordt het je echt allemaal te veel dan kun je ook eventueel de organisatie van De Lodden Leeuw aanschrijven. Een mooi beklag doen, stemmen op de irritantste reclame en er gewoon even lekker op los **pennen**.